

Най-напред, разглежданите обезщетения на провинциите се предоставяли въз основа на законово установен фактически състав, без да се извършва преценка на личните нужди. Тези обезщетения служели за компенсирание на допълнителните разходи, настъпили в резултат на увреждането, и имали за цел да подобрят здравословното състояние и условията на живот на лицата с увреждания. Следователно по съществуващото си те били предвидени в допълнение към обезщетенията за болест. Обстоятелството, че предоставяната на основание на федералното германско законодателство помощ за полагане на грижи се приспадала от обезщетенията, изплащани от провинциите в полза на незрящите лица и на лицата с увреждания доказвало, че двете обезщетения покриват един и същи риск — рискът от допълнителни разходи във връзка със заболяването — и че не ставало въпрос за „допълващо, заместващо или спомагателно покритие срещу рискове“.

По-нататък, класифицирането на дадено обезщетение съгласно вътрешноправното устройство на държава членка не било определящо за това дали то следва да се разглежда като обезщетение за социално осигуряване по смисъла на Регламент № 1408/71.

Освен това от материалноправна гледна точка разглежданото тук законодателство на провинциите не представлявало допълнително предимство, предоставяно само на регионална основа. Тези обезщетения, напротив, били част от системата за покриване на риска от допълнителни разходи, свързани със заболяване, която била установена на цялата територия на Германия и която по силата на взаимното прихващане била тясно свързана с федералния закон.

Следователно въпросните обезщетения на провинциите трябвало да се квалифицират като обезщетения за болест, а не като специални обезщетения. Включването на тези обезщетения в приложение II, раздел III към Регламент (ЕИО) № 1408/71 било неправомерно, тъй като те попадали в приложното поле на този регламент.

По-нататък, наложеното от германските разпоредби изискване за местоживеење било в нарушение на Регламент (ЕИО) № 1612/68, тъй като възпрепятствало получаването на тези обезщетения от пограничните работници и от членовете на техните семейства.

Съдът ясно бил потвърдил, че държава членка не може да поставя предоставянето на социално предимство под условие получаващият го да има местоживеење в нея. Този извод на Съда се отнасял до всички социални предимства по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68.

Понятието „социално предимство“ се разбирало много широко: то обхващало не само предимствата, свързани с трудови договори, но и всички предимства, които дадена държава членка предоставяла на гражданите си и следователно на работниците. Според Комисията обстоятелството, че предоставянето на разглежданите обезщетения не зависи нито от извършването на трудова дейност, нито от финансовите средства на съответното лице или на неговото семейство, и следователно зависи един-

ствено от местоживеењето във въпросната провинция, не можело да обоснове неотчитането на последиците по отношение на работниците, които работят в Германия, но живеят в друга държава членка. Поради това нямало достатъчно основание тези обезщетения да не трябва да се разглеждат като социално предимство по смисъла на Регламент № 1612/68.

Следователно работещите в Германия погранични работници и членовете на техните семейства трябвало, дори и да не живеят в Германия, да имат право да получават установените в законодателството на провинциите обезщетения в полза на лицата с увреждания и на незрящите лица. Поради това условието, че те трябва да имат местоживеење или обичайно пребиваване в съответната провинция е в нарушение на Регламент № 1612/68.

(1) Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11).

(2) Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

Преюдициално запитване, отправено от Højesteret (Дания) на 30 април 2010 г. — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S/Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme B.V. и Merck Sharp & Dohme

(Дело C-207/10)

(2010/C 179/38)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Højesteret (Дания)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Отговорник: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme и Merck Sharp & Dohme BV

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 7, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките ⁽¹⁾ и свързаната с него съдебна практика, по-конкретно Решение по дело Hoffmann-La Roche ⁽²⁾ (102/77, Recueil, стр. 1139), Решение по дело Pfizer ⁽³⁾ (1/81, Recueil, стр. 2913) и Решение по дело Bristol-Myers Squibb и др. ⁽⁴⁾ (C-427/93, C-429/93 и C-436/93, Recueil, стр. I-3457), да се тълкуват в смисъл, че притежателят

на право върху марка може да се позове на това право, за да се противопостави на дружество за продажба на продукти от паралелен внос — титуляр на разрешение за търговия с лекарствен продукт в държава членка, да продава този лекарствен продукт, като посочва, че той е преопакован от дружеството за продажба, макар същото да е възложило физическото преопаковане на друго дружество, като на преопаковашото дружество, което е титуляр на разрешението за преопаковане и поставя марката върху новата опаковка в рамките на преопаковането, дружеството за продажби дава инструкции за покупките, за преопаковането, подробен дизайн на опаковката на лекарствения продукт, както и други разпоредения по отношение на лекарствения продукт?

2. Има ли значение за отговора на първия въпрос възможността да се допусне, че потребителят или крайният ползвател няма да бъде въведен в заблуждение по отношение на произхода на продукта и няма да бъде изградена у него представа, че притежателят на марката отговаря за преопаковането ако паралелният вносител посочи върху опаковката наименованието на производителя наред с посоченото по-горе обозначение на предприятието, отговарящо за преопаковането?
3. Като се приема, че притежателя на марката отговаря за преопаковането, единствено вероятността от объркване на потребителя или крайния ползвател ли е от значение за отговора на първия въпрос или от значение са и други съображения относно притежателя на марката, като например: а) фактът, че лицето, което извършва в действителност покупката, преопаковането и поставянето отново на марката на притежателя ѝ върху опаковката на лекарствения продукт, потенциално нарушава на самостоятелно основание правата на притежателя на марката и това може да се дължи на фактори, за които лицето, което физически осъществява преопаковането, носи отговорност, б) това, че преопаковането засяга първоначалното състояние на лекарствения продукт или в) че представянето на преопакования лекарствен продукт е такова, че може да се приеме, че уврежда марката или репутацията на притежателя ѝ?
4. Ако Съдът приеме, че при отговора на третия въпрос е от значение също и вземането предвид на факта, че самото предприятие за преопаковане може да наруши правата на притежателя на марката, може ли Съдът да посочи дали е от значение за този отговор обстоятелството, че дружеството за продажба на паралелния вносител и дружеството за преопаковане са солидарно отговорни по силата на националното право за нарушаване на правата на притежателя на марката?
5. Зависи ли отговорът на първия въпрос от обстоятелството, че паралелният вносител, който е титуляр на разрешението за търговия на пазара и който посочва, че отговаря за преопаковането, принадлежи към същата група като дружеството, което е извършило преопаковането (дружество сестра), към момента на нотифициране на притежателя на марката относно предвидената продажба на преопакования лекарствен продукт?

6. Има ли значение за отговора на първия въпрос обстоятелството, че дружеството за преопаковане е посочено като производител в приложената към лекарствения продукт листовка?

(¹) ОВ L 40, стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92.

(²) Решение от 23 май 1978 г.

(³) Решение от 3 декември 1981 г.

(⁴) Решение от 11 юли 1996 г.

Иск, предявен на 30 април 2010г. — Европейска комисия/Португалска република

(Дело C-208/10)

(2010/C 179/39)

Език на производството: португалски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: A. Nijenhuis и M. Teles Romão)

Ответник: Португалска република

Искания на ищеца

— да се обяви, че като не е приела законовите, подзаконовите и административни разпоредби, необходими за съобразяване с Директива 2007/44/ЕО (¹) на Европейския парламент и на Съвета от 5 септември 2007 година за изменение на Директива 92/49/ЕИО на Съвета и Директиви 2002/83/ЕО, 2004/39/ЕО, 2005/68/ЕО и 2006/48/ЕО по отношение на процедурните правила и критериите за оценяване за предварителната оценка на придобиванията и увеличението на участия във финансовия сектор и при всички положения, като не е уведомила Комисията за така приетите разпоредби, Португалската република не е изпълнила задълженията си съгласно тази директива,

— да се осъди Португалската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Срокът за транспониране на Директивата е изтекъл на 20 март 2009 г.

(¹) ОВ L 247, стр. 1.